

XXI-ik évfolyam. — 3-ik szám.

SZERETET

VALLÁSOS, REF. EGYHÁZI FOLYÓIRAT

Szerkeszti és kiadja: Török Imre esperes.

A Hevesnagykunsági Ref. Egyház megye gyülekezeti lapja. — Megjelenik havonként Kisujszálláson.

Előfizetési ára: egy évre helyben 2 pengő, vidéken 2 pengő 40 fillér. Egyes példány ára: 24 fillér.

Kisujszállás, 1932 március hó.

Ujságom áprilisi száma Nagypéntekre márc. 25-re megjelenik.

A református böjt

Egyszer egy apa Jézus tanítványaihoz vitte holdkóros fiát, hogy gyógyítsák meg. A tanítványok nem tudták meggyógyítani. De megérkezett Jézus és Ő kiüzte ezt az ördögöt a fiuból. Mikor magukra maradtak, a tanítványok, megkérdezték: mi miért nem tudtuk kiüzni? „A ti hitelenségetek miatt — felelt Jézus — mert ez a fajzat, t. i. az ördög, ki nem megy, hanemha *böjtölés és könyörgés* által.“ Böjtölés és könyörgés! E két szó rendesen együtt fordul elő a Szentírásban. Valóban szorosan összetartoznak. A böjt magában nem ér semmit; csak akkor van értelme, ha a könyörgésnek s általában a cselekvő hitnek támaszául szolgál. A böjtölés gyakorlása egyezik a Szentírás tanításával. Böjtölt maga az Ur Jézus Krisztus és az apostolok is, az ótestamentum szent emberei és az egész nép is. A keresztyén egyház történetében is sok példát találunk arra, hogy rendkívüli csapások idején, (mint járvány, háboru, éhínség) vagy az egyház életében előforduló nagyfontosságú kérdések elintézése előtt böjtöt és könyörgéseket rendeltek. Kálvin János is ezekre gondol, mikor ezt írja: „Szent és minden időkre üdvösséges intézkedés az, hogy a pásztorok nyilvános böjtölésre és rendkívüli könyörgésekre buzdítsák a népet.“

Van általános és különös böjt. A keresztyén ember ugyanis mindenkor tartózkodik a pazarlástól, kicsapongástól és állandóan küzd a szenvedélyek ellen, gyakorolja magát az önmegtartóztatásban, — élete tehát általában véve böjtölésnek nevezhető. Vannak azonban különös alkalmak ugy az egyén életében, mint az egyházéban, amikor megszokott életmódunkat, élelmünket, kényelmünket, időnket és nemes szórakozásainkat is szűkebbre vonjuk azért, hogy ezzel lelki életünk erősítésére, keresztyéni kötelessége-

ink gyakorlására, hazánk, egyházunk és szenvedő embertársaink segítségére időt, alázatos lelkületet és anyagi eszközöket nyerjünk. Bizony szükséges, hogy testünket időközönként különösen megzabolázzuk, hogy — mint Kálvin mondja: „ne szilajkodjék ;“ szükséges lelkünket mélységesen megaláznunk, különös szolgálatot vállalnunk másokért és különös áldozatkésztségre szánni el magunkat. Ehhez erőt egyedül Isten ad, ha kérjük azt.

Ha az igazi bűjtöt csak a *külsőben* keressük, akkor babonába és képmutatásba esünk. Sokan azt hiszik, hogy Istennek tetsző, sőt érdemeket szerző dolgot cselekszenek, ha tartózkodnak az ételtől. Ugyan mi szüksége lenne erre Istennek? Ilyen ellen szól Isten igéje: „Hát ilyen a bűjt, amelyet én kedvelek... avagy ha az ember, mint káka lehajtja fejét és zsákot és hamut terít maga alá, ezt nevezed te bűjtnek és az Ur előtt kedves napnak? Hát nem az-e a bűjt, amit én kedvelek, hogy *megnyisd a gonoszságnak bilincseit, az igaznak köteleit megoldjad, ... hogy az éhezőknek megszegd kenyeredet, és a szegény bujdosókat házádba bevigyed, ha meztelent látsz, felruházzad...* akkor kiáltasz és az Ur meghallgat!“ (Ézs. 58: 5—8.) A képmutatókra gondol Jézus, mikor ezt mondja: „Te pedig mikor bűjtölsz, vigyázz, hogy ne az emberek lássák meg bűjtölésedet, hanem a te Atyád, aki titkon van...“ (Máté 6: 17—18.)

Az igazi bűjtölés tehát lelkünk komoly megmozdulásának és elhatározásainak támogatója, áldozathozatalra és szolgálatra való alkalom kell, hogy legyen.

Honnét van szent vallásunk szabadsága? Honnét vannak templomaink, iskoláink, árvaházaink? Nemde a mi őseink áldozatkésztségéből? Mi indította őket arra, hogy vért, időt, életet, munkát és pénzt áldozzanak? Isten Lelke! Mert ennek a Léleknek utat készítettek szivükbe *bűjtölés és könnyörgés által!*

Itt állunk szegényen, megalázva és összetörve! Hazánk, gyülekezeteink, intézményeink, egyházunk szent vállalkozásai küzdenek a létért; egy sereg árva, szegény és beteg segedelemért kiált; a bűnös szenvedélyek rabszolgái szabadulást keresnek; az önzés, kapzsiság, pazarlás és lelketlenség ördögei szállták meg a lelkeket! Mennyi munka, mennyi feladat áll előttünk! Bizony itt a legfőbb ideje az igazi bűjtölésnek és könnyörgésnek! (F. Gy.)

Vigyázzatok és imádkozzatok

*Az élet bus, az élet szomoru,
Tövisből készül itt a koszoru.
Bolyongunk siró pusztaságon át
Ködben, viharban mind tovább, tovább.
Utunkra csak egy kis csillag ragyog:
— Vigyázzatok és imádkozzatok!*

*Köröttünk minden rejtélyes, csodás,
Az élet, a halál, a változás.
Haragos hullám, rügyező faág,
Szerelem, gyűlölet: csodák, csodák!
Mi céljuk? mért vannak? mély nagy titok.
— Vigyázzatok és imádkozzatok!*

*Végezzük, és még alig kezdtük el,
A sors vihar, az ember csak pehety.
Ma fenn vagyunk és holnap odalenn,
Nem látjuk egymást többé sohasem.
Vagy láthat az, ki egyszer már halott?
— Vigyázzatok és imádkozzatok!*

*Az elme véges. Isten végtelen.
Ő: az erősség, mi: a félelem.
Nem látunk át rejtelve fátyolán,
Vagy egykor, tul az életen talán.
De majd ha ott kell állanunk, ha ott!?
— Vigyázzatok és imádkozzatok!*

ENDRŐDI SÁNDOR.

Imák március hó minden napjára

1. Az első tavaszi hónap első reggele. **Aldott légy, én jó Istenem!** hogy ezt megérnem engedted. Elmulik idestova a nagyon hosszú kemény tél. Így muljék el a Te kegyelmed által minden, ami nehéz, ami bánt, aggaszt, keserít. Reménykedem a tavasz reményével. Óh hadd legyen valósággá reményem

2. Minden élőknek Atyja, erősítsd az emberek egymásközt való egyességét. A tavaszra még várni kell. Addig még kösse össze a sziveket a közös emberi nyomoruság elgondolása, meg a hálás öröm, amellyel Tebenned Szabadítónkban, Uram, örvendezünk.

3. Uram, Istenem, bocsásd meg, amivel eddig ellenedre jártam és segíts, hogy ezután hivebb legyek. Tiszta szentségben virágzó legyen a tavaszom. Bünök fagya ne szálljon lelkemre, el ne vesszenek szívem szent virágai, — hogy teremjek gyümölcsöt az örök életre.

4. Ha nyugtalan volnék, segíts Atyám, hogy mindenhatóságod árnyékában nyugodt legyek. Bármit hozzon reám ez a nap, vagy a következők: felkészült és erős legyek az én harcaimban, erős Isten! Teáltalad.

5. Én Uram, Jézusom! segíts, hogy Téged ma is teljes szívem szerint kövessék. Ne féljek a kereszt-emelésétől sem, hanem azt Önként felvegyem, ha rám bocsátja a szabados tetszésű Isten. Hadd tudnom, hogy aki Teéretted elvesziti életét, megnyeri azt.

6. Könyörülő Isten! Háládatos szívvél köszönök Tenéked mindent, ami az életet széppé, kedvessé, tavasszá teszi. A gyermeki kor boldogságát, az öregkor szelidségét, virágok nyílását, rügyek növekedését. Mind Teáltalad van, köszönöm Istenem!

7. Mennyei édes Atyám! engedd éreznem szüntelen a Te jelenlétedet. Oly tisztán, mintha egy földi jóakaróm volna együtt velem. A Tevéled való egyesség [édességét] ajándékozd szívemnek és adjad, hogy azt soha el ne veszítsem.

8. Szeretetlen gazdag jó Isten! Oltalmaz gondtól, keserüségtől. Ne engedd hogy kétség, hitelenség feldulja életem nyugodalma. Hadd pihenjek el Tebenned Istenem, mert Nálad nélkül nem lehet békeségem.

9. Óh én Istenem, ha annyi jót tehetnék ma, hogy mindenkinek, ki találkozik

velem, példa lehetnék. Példa és vigasz, erősítés és remény. Így lennék igazán a Te gyermeked, a Te képed és hasonlatosságod, ki hasznára és boldogságára lennék másoknak.

10. Mindenható Isten! Napi munkámat, küzdésemet szent Neved segítségül hívásával akarom kezdeni. Állj mellém erőddel, én Istenem! mert én erőtlenség vagyok. Tégy engem erőssé, hogy ma és mindenkor is, elvégezhessem, amit rám bízál, hogy azt elvégezzem; s örömmel engedjek minden Te rendelésednek.

11. Mennyei jó Atyám! Te irányítsd ma is életemet, bölcseségeddel s jóságoddal. Érzékeimnek kapujánál Te magad állj őrt, Mindenüttjelenvaló! hogy se látásom, se hallásom útján ne jusson be lelkembe semmi gonosz. Tedd az én gondolataimat a Te akaratodnak engedelmes alattvalóivá. Hajtsd hozzám Uram, a Te füleidet. Hallgass meg és áldj meg.

12. Én Istenem, jó Atyám! Ajándékozd nekem azt a boldog bizonyosságot, hogy hadd érezzem úgy magamat Teelőtted mindig, mint a gyermek a szülői házban. Fogadj be és tarts meg a Teveled való szent közösségbe és hadd legyek részese a Te kegyelmed gazdag ajándékainak.

13. Atyám! Hadd legyen egész életem, így a mai napom is, olyan, mint egy istentisztelet. Hogy ne csak énekléssel, imádsággal dicsérjelek. — E végre szentelj meg, hogy minden dolgom áldásul legyen az én lelkemnek.

14. Megváltó Jézus, tégy szeliddé és alázatossá engem. Békességes szívet adj nekem. Oldozz fel a belső nyugtalanságtól, rettegeésektől. A Te nyugalmadat, a Te békességedet adjad nekem!

15. Lelkem Szabadítója! Átdott Jézus. Erősíts meg keresztyéni szabadságra, hogy szabadon cselekedjem a jót. A bün rabságából végy ki engem. S ha e szabadságra kivezettél, ne engedd, hogy bün szolgaságának igájával magamat továbbra megkötözzem.

16. Szabadító Isten! Segíts, hogy ha csak egyetlen embertestvéremnek is, igáját elhordozhatóbbá, terhét könnyebbé tegyem. Tölts meg irgalommal, hogy építsem meg a Te szent segedelmeddel az összetört sziveket. Hacsak egyetlen egyet is. Uram, segíts!

17. Mennyei Atyám! Én mindent,

amivel bírok, Tereád akarok bízni. Gondolataimat, hogy tedd azokat tisztákká; érzéseimet, hogy tedd azokat szelidekké; akaratomat, hogy szenteld meg azt. Óh fogadd el, amiket Rádbizok, jó Istenem! s végezd el, amit Tőled kérek s hittel remélek.

18. Szent Istenem! Tartsd meg szívedet abban, hogy Téged féljelek. Ami engedelmesség van bennem, változtasd engedelmességgé; ami összevisszaság, változtasd összhanggá, hogy szívemben lelkemben minden a Te nevedet áldja és dicsérje.

19. Szentlélek Uristen! a Te kegyelmed munkálkodjék bennem akadálytalanul. Panasztól, zúgolódástól őrizz meg. Reményt, örömet s új erőt önts belém. A tél tavasszá legyen szívemben, lelkemben.

20. Virágba borul a szívem, szent örömben e napon, Virágvasárnap ünnepén, óh dicsőségnek Királya Jézusom... Nem érzek semmi fájdalmat, bár földi sorsom nehéz próba is. A nyomoruságban is remény palmaága zöldül fel lelkemben, Teáltalad én Jézusom! Hozsánna! Hozsánna!

21. Kezdődnek a szenvedések napjai, melyeket egykor hulló könnyed, omló véred szentelt meg, óh én drága Megváltóm! Veled sírok, Veled szenvedek, s e fájdalmakban megszentelődöm.

22. Készülsz, világ idvezítője a legnehezebbpróbáltatáshoz, szeliden türve, imádkozva. Egyszer majd nekem is készülni kell. Vigyázlak, tanulok példádból. Sugározd be világosságoddal Téged vigyázó lelkemet.

23. Követlek Jézusom a szívemmel, amerre mégy, amerre jársz. Megyek Veled, mert Veled lenni: üdvösség. Bucsuzol, látlak lelkemmel: a mezei liliumtól, az égi madártól, az olajfa lombjától, a kis gyerekektől, szegénytől, betegtől, árvától... Megyek Veled, nem hagylak el soha.

24. Lélekben óh én Messiásom, Veled vagyok amaz utolsó vacsorán. Megtöröd a kenyéret, kezvedben a Pohár: elveszem azt kezedből. Megtöröm a szívemet bűnbánatban, s minden fájdalomam poharát kiürítem. Veled vagyok, légy Te is velem!

25. Nagypéntek: a legnagyobb szeretet, a legnagyobb áldozat, a legnagyobb szomoruság, s a legnagyobb emberi bűn emléknapiján keresztet alatt állok lélekben, édes Megváltó-Krisztusom. Vezeklek, sírok.

Értem is haltál, hadd éljek Tenéked és Te érted.

26. Mintha sírod szájánál állanék szomorú vagyok. A bűn hogy győzhetett az ártatlanság fölött, igaz Isten felett az elvetemedett bűnös ember!? Szakadj fel pecsét a sír száján, nagy sziklakő elhengeredjél. Hadd győzzön a halál fölött az élet, sírból is törjön ki az igazság.

17. Nincs már szívemnek félelme, husvétii harangok zengik felém: Feltámadott! Feltámadott! Örvendő szívvel ünnepelek: Te vagy Uram a feltámadás az élet; Általad, meghalván is, élek!

29. Még most is áradoz lelkemben a husvétii szent öröm. Ha ezer napig tartana is ünnepem, az élet győzelmének örülnék folytonosan s énekelném az örökké új győzelmi éneket. Támadj fel öröme bánatom s csüggedésem reménységre!

29. Elmúlt a szent ünnep, de diadalma lelkemre sugárzik még most is. Jézus él, Ó az élet, óh bár lenne Ó az én életem is. Lenne életem krisztusi élet — olyan, mint az Övé volt: megszentelődött boldog élet!

30. Örök Isten, ki türelemmel hordoztál engem mind eddig, add, hogy másokkal szemben én is türelmes legyek. Mutasd meg nekem, óh én Uram, ma is, a hoszutűrés áldásait, s türj el engem — minden gyarlósággal s bűnömmel továbbra is!

31. Irgalmas Isten! Gyűjtsd össze magad előtt cselekedeteimet, mint szegényes morzsákat. Van-e köztük jó is? Bocsásd meg, ha hűtlen, hanyag voltam. Egy hónap telik el a mával, közelebb vagyok a nagy számoltatáshoz, Add, hogy komoly, töredelmes és háládatos érzésekkel fejezzem be életem e kis szakaszát!

Verses példabeszédek.

**Galambósz öregnek
Figyelj a szavára:
Bölcs tanításának
Egy élet az ára.**

**Aki hozzád fordul,
Segíts a szegényen!
Ne fordulj el tőle
Hidegen, kevélyen.**

**Lehet, hogy már holnap
Te fordulsz hozzája:
Vándorol a balsors
Koldustarisznyája.**

A világhírű angol író neve a cím, aki, látva a mai világnak rossz irányban haladását, s a borzasztó eseményeket, melyek napjainkban történnek, felriad s megszólal, mint a világ megnyilatkozó lelkiismerete. Olvassuk irását elgondolkozva! Szives engedelemmel egy országos lapból vettem át az alábbi, magyarra fordított sorokat, melyek rettenetesek, de igazak:

»Emberek, elbizakodott örültek, a végveszedelem leselkedik rátok, álljatok meg, szálljatok magatokba. Hagyjátok abba a gyűlölködő fogcsikorgatást, az egymás életére törő mérgezett gonoszságot öntsétek ki szívetekből. Hagyjátok abba a kardok élesítését s a szuronyok hegyesítését. A tudósok a száz lakattal őrzött laboratóriumokban szégyeljük el magukat s ne gyilkos gázok komponálásán törjék a fejüket, hanem orvosságokat találjanak ki betegségek ellen. Ne robbantószereteket gyártsatok, amelyek pillanat alatt döntenek le városokat, hanem olyan anyagot találjatok ki, ami olyan olcsó és kitűnő, hogy minden szegény ember felépítheti belőle időálló lakását, jó házacskáját. Arra képezitek magatokat ti szerencsétlenek, hogy mennél ártalmasabb ellenségek legyetek, holott azt kellene megtanulnotok, hogy minél hasznosabb barátokká váljatok. Reszkettek egymástól, nincs nyugodt nappalotok, békés álmotok, nincs biztonságban életetek, vagyonotok, nincsen örömetek, elromlott az ifjuságotok, borzasztó az öregségetek. Ó nyomorultak, nincs rozoga porhüvelyetekben se szív, se agyvelő, se lélek. Erkölcsek és erények nélkül botorkáltok a szép világon, amelyet csak a ti jelenléteitek tesz csuffá. Miért kell nektek vért ontva vetélkednetek? Mindnyájatok fölött egy Isten kegyelme, mindnyájatok alatt egy ördög rontása. Annyi a hely a földön, ezen a pörgő golyón, hogy tizennyien is elférnétek rajta. Olyan sok itt az élelem a föld színén, a vizek sokaságában és a határtalan levegőben, hogy mindenki jóllakhat. Szörnyetegek, mégis gyilkoljátok egymást, ahelyett hogy szépen megegyeznétek. A föld sarából most fel fogtok repülni a tiszta eget legébe, hogy ott és onnan irtsátok egymást. Gonoszságotok be fogja piszkítani a szüztiszta levegőt. Elvete-mültségtek mérges köddel áraszt el országokat s kiirt minden élő s megmérgez

minden falatot, minden kortyot. Még nincs későn, vágjátok le átkozott repülőgépeitek szárnyát, mert mind le fognak azok zuhanni büneitek terhe alatt, győzők, legyőzöttek. Irtsátok ki ördögi gépmadaraitokat, e dögkeselyűket ma még, mert holnap talán már el is késtetek.« Bizony a szeretet törvénye ellen cselekszik e világ. Hajh pedig ennek nagy büntetése van.

Anyám bibliája

Az édesanyámnak
Volt egy bibliája,
Az volt napról-napra
Az ő olvasmánya.
Nekünk is gyakorta
Olvasott belőle.
Azóta lett Jézus
Szívünk ismerőse,
Életünknek őre.

Gyermekkorom tája
Rég elmaradt tőlem.
Édesanyám is már
Kint a temetőben.
De a bibliája
Drága, szent juss-képpen
Itt van nálam mindig,
Mennyei kincs nékem,
Hitben örökségem.

Nehéz óráim közt
Elcsitító dajkám,
Vergődő kinomra
Uj ige kél ajkán;
Bünömre bocsánat,
A sebemre balzsam.
Akkor vagyok boldog,
Hogyha ráhallgattam,
Szavát elfogadtam.

Vihar jöhet, verhet,
Paszolhat a zápor:
Elég erőt nyerek
Én a bibliámból.
Tornyosuljon bár rám
Az ítélet árja,
Mégvéd engem az én
Jó anyám imája,
Drága bibliája.

GYÖRÉK JÓZSEF.

Halottaink

Január 28-án reggel nagy dolgot előre mondani költ arccal támitottak be lakásomra az én testőreim, a három harangozó: Ari Pista, Csipő Máté, meg Imre Miklós, hogy: — „Három halottunk van! Korda tekintetes ur, Kudlik ur, meg az öreg Daruka, a vizes!

Megdöbentem, hiszen **Korda János** ez az igazi „tekintetes ur“ — olyan dalia volt 73 éves kora dacára is, hogy, ha találkoztam vele az uccán, s öleléssel üdvözöltem, úgy felkapott nagy erejével; azt hittem keresztül hajít a Városházán. — Kedélyes, vidámlelkű, tréfakedvelő ember volt, szerettem vele nagyon beszélgetni, tréfálkozni. — És micsoda magyar volt! De kár elmenni az ilyenek! Biharország volt a kirepítő fészke:

Magyarcséke. A nemesi kurián ott nőtt-nevedett. Onnan ment el katonának is. Szép katona lehetett. S gyönyörű egy pár ember, egykor, hitvesével: Várady Gizella urnóval, ki most már bus özvegye. Gyermekekkel is megáldotta őket az Isten. Egyet azonban közülök el kellett temetniök: Erzsikét. Halotti harang nem szól olyan szomorúan, mint mikor kedves vidámlelkű leányuk koporsóját mégegyszer megsimogatta a fájdalmas lelkű atya — sohse felejttem el, szólt: No, Isten áldja meg Erzsike! — Fiai közül egy zseniális festőművész. — A többi gyermek is mind atyjuk emlékéhez hű, édesanyjukat szerető derék jó gyermekek.

A temetés persze nagyon gyászos volt. A halottas kocsi lovai mintha egészen más-ként lépkedtek volna és rázták volna bóbítás fejüket. Tán érezték, hogy lószerető magyar urat vittek, egyik kiválóságát a hippocentrikus (lóközpontiságu) igaz magyar fajtának.

A sirbolt megnyilt öble előtt állván koporsója mellett, szinte vártam, hogy a levegő-égen át harangcsilingelés száll messze délkelet felől, Biharország felől; ha senkise huzta volna is őket, vártam, hogy maguktól megszólalnak a csékei harangok.

Áldásul azt ígértem, utolsó percen, a sirboltba tétel előtt, mindnyájunk kedves halottjának, hogy, ha a trianoni hóhérbéke írását egyszer a pokol tüzére vetik, hirt adunk majd, akik netán élünk, a pihenő magyarnak. Hiszem, hogy megrezzen akkor nehéz koporsója s tán még szózat is tör ki a koporsó fedele alól: „Hadd fusson az oláh! Régen kellett volna. Légy áldott magyarok Istene!”

Kudlik Mátyás | művész iparos felől irtam már régebben is a „Szeretet“-ben, arcképét is közreadtam akkor. Most pedig gyászolom őt. — Halála előtt pár nappal voltam hajlékában. Akkor még egészségesebb, épebb volt, mint én; ellenben hitvese szegény, mozdulatlanságra kárhoztatott nagybeteg, őt próbáltam épen vigasztalni. S ime a január 28-ára virradó éjszakán, midőn ez a szorgalmas derék ember éjnek éjszakáján is rajzolgatott, művészi szépségű butorokat tervezgetett: az erős férfi néhány perc alatt porhamuvá omlott össze. Meglobogott aztán a gyászlobogó az Ipartestület ormán. Az egy-

kori elnök és disz-elnök halálát hirdette. Kevés embernek, vagy tán ép egynek se volt összeforrva úgy a Testület életével, mint az övé. Egyik legelső iparosunk volt, ki külső országokat járva (Svájc: Genf, Vevé Lozann; Franciaország tájain is) valóságos művészé képezte magát szakmájában, ki iparostársai közül szakavatottságával s hírnevével is kiváló, városunknak egyik dícese kedése volt.

Mentünk aztán nagysereggel, könnyhullatás közt bucsuzni el tőle. Végtisztességtételén iparostársainak gyászéneke olyan volt mint a siró siralom.

Jön Mátyás-napja, s a mosolygó arcú kedves ember csendben pihen a temetőn. Rágondolunk. S a szülőföld tájáról a Tlszazugból, Kunszentmárton felől téli felleg száll, mint nagy gyászfátyol. Egy beteg asszony arcán könnycsepp-könnycsepp után pereg. Leánya, veje, testvére szivfájdalommal emlékeznek drága halottjukra s a kis Rác Klárka csodálkozó szeme is könnybe lábog, hogy hova is ment nagyapa, aki még 27-én este táncolgatott a pici unokájával, harmadnapra pedig már valami nagyon bus ének sirt fel a ház előtt:

Circumdederunt me ...

Áldd meg Uristen a sirjában is a kedves jó embert!

Borzasztó a nyomor

Most jövök az utcáról. Egyik kereskedőnk üzletében összerogyott egy szegény rongyos ember. Szekszárdról jött gyalogszerrel a leghidegebb napokban, febr. 6—11., s három napja, hogy nem volt falat a szájában. — Mi kisujszállásiak nem tehetünk ugyan róla, hogy így történt, de csudáltam azt a kíváncsi érdeklődést, száraz érdeklődést, amellyel sokan nézték, tudakolták, kicsoda, micsoda, s egy-két jajongás is csak hallatszott... Micsoda szenzáció volt, mikor a város emberei a hordággal megjelentek. A nagy álmélkodásban mindnyájan elfelejtettük, hogy egy csésze meleg kávé kellene neki, s egy kabát, mert nyárias kis rongyoskopott kabátban volt. Néztem az arcszínét is: inkább zöld volt, mint sárga. Én Istenem, ki gondot tartasz a pipiske-madárra, viselj gondot szegény embertestvérünkre; erre is, meg a sok többire is.

Nehéz idők járnak. Ha két falatunk van, az egyiket adjuk oda a nálunknál szegényebbnek!